

Arrest

nr. 192 962 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van gemengde afkomst (uw moeder is een Fars en uw vader een etnische Arabier). U bezit de Iraanse nationaliteit. Na de scheiding van uw ouders in 1379 (Perzische kalender, komt overeen met 2000-2001 in de westerse jaartelling) ging u in Ahwaz bij uw tante M. Z. (...) inwonen. In de twaalfde maand van 1384 (lente 2006) besloot u, na het lezen van een propagandapamflet dat ter ere van een festiviteit werd uitgedeeld, u aan te melden bij een afdeling van de Ettelaat e Sepah e Pasdaran (Inlichtingendienst van de Revolutionaire Garde). U zag uw aansluiting

immers als een stap om meer (werk)kansen te creëren voor uw toekomst. U werd bij de culturele afdeling van de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) van een plaatselijke moskee ingezet als schoonmaker van de moskee en in de bibliotheek. Vanaf de zevende of achtste maand van 1388 (oktober 2009) stond u in voor het aanmaken van lidkaarten voor nieuwe rekruten. Voorts voerde u in verschillende wijken van Ahwaz veiligheidscontroles uit per patrouillewagen of per motor. Omdat uw loon niet volstond werkte u eveneens als taxichauffeur. Op 02/07/1393 (24/09/2014) reed u naar uw werk in de moskee. U daalde af naar de ruimte waar uw bureau zich bevond. Toen u de deur opende zag u H. A. S. (...), imam van de moskee, seksuele handelingen uitvoeren met een vijftienjarige jongen, M. S. (...). Door het voorval stond u aan de grond genageld. U vroeg de imam wat hij aan het doen was. Wanneer de imam u bij uw pols vastpakte dreigde u de verantwoordelijke van de bassidj, de heer A. (...), op de hoogte te brengen van het gebeuren. U duwde daarop de imam omver waarbij u zijn hemd scheurde. U liep naar uw motor en belde onderweg de heer A. (...) op om hem te vertellen waar u getuige van was geweest. Nadat de heer A. (...) u beloofde het incident te onderzoeken reed u door naar de woning van uw oom, G. Z. (...). Tijdens het avondeten bij uw oom werd u gebeld door uw tante M. (...), die u melde dat de Ettelaat (Ministerie van Informatie) bij haar aan de deur was geweest en haar had gevraagd u aan te geven. Na het gesprek raadde uw oom u aan uw gsm af te zetten om niet opgespoord te kunnen worden. Hij maande u ook aan, voor uw veiligheid, bij hem weg te gaan. U vertrok naar uw vriend A. K. (...) in Golestan. De volgende dag vroeg u A. (...) uw oom te contacteren om hem te vragen hoe de zaken ervoor staan. Hij wist u te vertellen dat de heer A. (...) diezelfde ochtend in de winkel van uw oom was gekomen en hem had gezegd dat u door de imam werd beschuldigd van het hebben van seksuele handelingen met een minderjarige in de moskee. Tevens werd u door de imam beschuldigd van het scheuren van zijn heilige kledij. De heer A. (...) had uw oom duidelijk gemaakt dat u een vonnis boven het hoofd hing. U besloot daarop te vluchten. Uw tante en uw oom bezorgden u een som geld waarmee u een reis naar het buitenland zou kunnen bekostigen. Rond de derde van de maand Mehr 1393 (25/09/2014) vertrok u van bij uw vriend A. K. (...), die u naar Urumiyeh bracht. U werd er door een smokkelaar achterin een wagen geplaatst waarmee u illegaal naar Turkije werd gereden. Vanuit Turkije zette u uw reis verder. Via Griekenland en Hongarije reisde u naar België waar u op 7 januari 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. Sinds het hele gebeuren menen uw tante en uw broer M. (...), die behalve bij uw tante voornamelijk bij uw vader woont, dat zij in het oog worden gehouden. Bovendien wordt uw tante constant ondervraagd over u. Sinds de dag van het incident komen er twee leden van de Sepah in burger 3 à 4 keer per maand bij haar langs om te vragen waar u bent en te zeggen dat u zich moet melden aangezien uw straf de doodstraf is. Na uw aankomst in België maakte u via jongeren in het opvangcentrum kennis met het christendom. In uw behoefte tot God te bidden bezocht u gedurende vier maanden elke zondag een Iraanse kerk in Brussel. Uiteindelijk zag u zich niet als christen en stopte u uw bezoeken. U gelooft in God maar hangt geen bepaald gevestigd geloof aan en spreekt voor de rest met niemand over het geloof.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (identiteitsboekje), een kopie van uw kart e melli (nationale kaart), twee attesten van uw opleiding bij de Bassidj (beide dd.1388 – dd.2009), een gewone lidkaart van de Bassidj (dd.17/12/1384 – dd.08/03/2006) en een lidkaart van actief lid van de Bassidj (laatste geldigheidsdatum Mehr 1392 – september 2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er aan uw verklaringen betreffende uw paspoort geen enkel geloof gehecht worden. Er slopen immers wat dit betreft verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken Iran legaal te hebben verlaten in het bezit zijnde van uw eigen paspoort (zie verklaringen DVZ, vraag 30A en vraag 40). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter plotsklaps, op de vraag of u ooit een paspoort bezat, nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en Iran illegaal te hebben verlaten (gehoor CGVS I, p.10, 11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende u alsnog met een paspoort te hebben gereisd tussen Iran en Turkije (gehoor CGVS I, p.11,12). Na confrontatie met een foto teruggevonden op uw publieke pagina op één van uw facebookaccounts - op naam van "B. Z. (...)" - , waarop u duidelijk te zien bent bij de "Petronas Towers" in Maleisië gaf u toe een paar jaar geleden naar Maleisië te zijn gereisd en er gedurende vier maanden te hebben verbleven – verklaringen die overigens overeenstemmen met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaringen DVZ, vraag 33). Echter beweerde u met een vals paspoort naar Maleisië te hebben gereisd (gehoor CGVS I, p.25). Gevraagd welke stappen de smokkelaar had ondernomen om dit valse paspoort te regelen verklaarde u plots dat u bang was geweest tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en gaf u toe dat u wel degelijk met uw eigen paspoort naar Maleisië was gereisd. Gevraagd naar uw paspoort stelde u voorts enkel –in tegenstelling tot uw verklaringen bij de Dienst

Vreemdelingenzaken waar u beweerde uw paspoort onderweg in het water te hebben laten vallen- niet te weten waar het document was (gehoor CGVS I, p.25 en verklaringen DVZ, vraag 30A). Deze bevindingen doen dan ook sterk vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie, zoals uitreisstempels uit Iran die wijzen op een legaal vertrek, te lezen staat die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw voor de Belgische asielinstanties afgelegde verklaringen. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u op de dag van het incident, nog werkzaam was bij de Bassidj. Zo legde u ter staving van uw werk als Bassidj enkel 2 lidkaarten neer, met name een gewone lidkaart van de Bassidj (dd.08/03/2006) en een verlengbare lidkaart van actief lid van de Bassidj. Wat betreft dat laatste document dient echter te worden opgemerkt dat de geldigheid van deze lidkaart in de maand Mehr 1392 (september 2013) –d.w.z. één jaar voor uw (beweerde) vertrek uit Iran- verliep. Uit het neergelegde document blijkt geenszins dat deze werd hernieuwd/verlengd. U bent er dan ook niet in geslaagd objectief aannemelijk te maken tot aan uw vertrek uit Iran werkzaam te zijn geweest bij de Bassidj. Daarenboven legde u ook geen enkel begin van bewijs neer aangaande uw problemen naar aanleiding van het incident op 02/07/1393 (24/09/2014).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek. Zo verklaarde u aanvankelijk, tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat de autoriteiten vaak bij uw tante langskwamen (gehoor CGVS I, p.10). Even later tijdens hetzelfde gehoor wijzigde u uw verklaringen en stelde u uitdrukkelijk dat behalve de dag van het incident, niemand uw tante nog heeft lastiggevallen (gehoor CGVS, p.21). U verklaarde dat uw tante en uw broer M. (...) enkel het gevoel hadden in het oog te worden gehouden, maar nooit zijn aangesproken (gehoor CGVS, p.21). Echter, toen u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS opnieuw naar bewijsstukken i.v.m uw zaak werd gevraagd repliceerde u dat er geen papieren zijn maar uw tante constant ondervraagd wordt. U verklaarde plots dat de autoriteiten, sinds de dag van het incident, maandelijks 3 à 4 keer bij uw tante langsgaan op zoek naar u (CGVS II p. 4-5).

Daarenboven dient te worden gewezen op een aantal ernstige ongerijmdheden die de geloofwaardigheid aangaande uw verklaringen over het incident van 02/07/1393 (24/09/2014) nog verder ondermijnen. Zo stelde u tijdens uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken dat u na het zien van het incident onmiddellijk een rapport had opgesteld en dit aan de Iraanse autoriteiten had bezorgd (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u niets schriftelijk had opgesteld en enkel de heer A. (...) had opgebeld om hem te vertellen wat u had gezien (gehoor CGVS I, p.15,18). Dat u bij het betrappen van de imam de man openlijk zou dreigen hem aan te geven is overigens weinig aannemelijk (gehoor CGVS I, p.15), gezien u zelf verklaarde dat niemand tegen een geestelijke –ayatollah of mollah (imam) iets kan ondernemen en/of hem zou durven beschuldigen (gehoor CGVS I, p.19,22).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas..

Tot slot wat betreft uw geloofszoektocht dient te worden opgemerkt dat u expliciet verklaarde dat het feit dat u louter in God gelooft maar geen religie meer aanhangt iets persoonlijk is (CGVS II p. 3) en u uw geloofszaken niet openbaar/publiekelijk bespreekt met derden (gehoor CGVS, p.13). Voorts verklaarde u zelf dat dit onderwerp geen reden is voor uw asielaanvraag (CGVS II p. 3) of een reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.27).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten, met name uw identiteitsboekje en de kopie van uw nationale kaart bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken. De twee attesten van uw opleiding bij de Bassidj (beide dd.1388 –dd.2009) en uw beide lidkaarten tonen enkel aan dat u ooit tot deze instelling behoorde, maar werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij betreffende vaststellingen over haar paspoort stelt wel degelijk in het bezit te zijn geweest van haar Iraans paspoort op het ogenblik dat zij Iran verliet, doch dat zij dit kwijtspeelde op haar vlucht tussen Turkije en Griekenland, oordeelt dat Raad dat het louter opteren voor één van de desbetreffend voorgehouden tegenstrijdige versies de vastgestelde tegenstrijdigheid op zich niet weerlegt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, door haar ondertekend op 27 januari 2015, tot tweemaal toe verklaart van Iran naar Turkije te zijn gereisd op legale wijze met haar eigen paspoort (administratief dossier, stuk 20, verklaring DVZ, vraag 30A en 40). Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 oktober 2015 beweert verzoekende partij eveneens tot tweemaal toe nooit een Iraans paspoort te hebben gehad, waarna zij bij confrontatie met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijft volhouden tussen Iran en Turkije niet met een paspoort te zijn gekomen, maar te zijn gesmokkeld en nooit documenten te hebben gehad (administratief dossier, stuk 8, p. 10-12). Het nu plots in het verzoekschrift opnieuw komen aandragen met de versie toch in het bezit te zijn geweest van een Iraans paspoort tart elke verbeelding. De loutere verwijzing van verzoekende partij naar één versie van de verklaringen, met name deze afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Bovendien houdt het louter opteren voor één versie geen verklaring in waarom elders een andere versie van dezelfde gebeurtenissen werd naar voor gebracht.

2.2.3.1. Betreffende het niet aannemelijk kunnen maken tot aan het vertrek uit Iran werkzaam te zijn geweest bij de Bassidj daar enkel een gewone lidkaart van de Bassidj en een reeds een jaar voor het vertrek uit Iran verstreken verlengbare lidkaart van actief lid van de Bassidj werden voorgelegd, wijst verzoekende partij er op dat zij nochtans duidelijk heeft aangegeven dat zij haar originele lidkaart moest afgeven als zij moest beginnen werken en dat zij nadat zij gezien had wat de imam aan het doen was zij in allerijl vluchtte en haar lidkaart niet meer heeft kunnen bemachtigen. Ter ondersteuning van haar betoog citeert verzoekende partij navolgende passage uit het gehoorverslag: *Ik wil nog toevoegen, mijn kart e melli heb ik niet bij omdat bij de ingang van de bassidj moet je dat daar neerleggen, maar door wat er was gebeurd was ik in de war en heb ik mijn kaart laten liggen. Ik heb er wel kopie van. De kaart zelf is in beslag genomen.* (administratief dossier, stuk 8, p. 9).

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat voormeld betoog kant nog wal raakt. Immers betreft een "kart e melli" geen lidkaart van de Bassidj, maar is dit wel de Iraanse nationale identiteitskaart. Dit blijkt bovendien ook duidelijk uit het verloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit het citaat van verzoekende partij komt, alwaar men het achtereenvolgens in de bevraging heeft over de shenasnameh (het geboorteboekje), de kart e melli (de identiteitskaart) en de lidkaarten van de Bassidj (administratief dossier, stuk 8, p. 9). Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Waar verzoekende partij in verband met de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid over het al dan niet nog lastiggevallen worden van haar tante na het incident met de imam in het verzoekschrift poneert dat haar tante en broer sinds het incident worden lastiggevallen, zowel in persoon als telefonisch, wijst de Raad er wederom op dat het louter opteren voor één van de voorgehouden tegenstrijdige versies totaal geen weerlegging inhoudt van de vastgestelde tegenstrijdigheid op zich, zoals reeds eerder uiteengezet onder punt 2.2.2.. Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt mede op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij betreffende het al dan niet opgesteld hebben van een rapport aangaande het incident met de imam als verweer opwerpt dat zij "wilde" een rapport opstellen, maar dat de heer A. haar adviseerde om naar huis te gaan daar hij het allemaal zou regelen, stelt de Raad echter vast dat dit verweer flagrant strijdig is aan de ondubbelzinnige navolgende verklaring van verzoekende partij bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken: *"Toen ik daar binnen kwam zag ik dat de imam een jongen van +/15 jaar aan het verkrachten was. Ik heb onmiddellijk een rapport opgesteld en doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten."* (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst, p. 3). Deze vragenlijst werd door verzoekende partij voor akkoord ondertekend nadat deze haar werd voorgelezen in het Farsi. De desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheid – bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verklaard dat een rapport werd opgesteld, daar waar dit op het Commissariaat niet het geval zou zijn geweest – blijft dan ook onverminderd overeind en verhindert ook maar het minste geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het niet bijbrengen van enig begin van bewijs aangaande de problemen naar aanleiding van het incident oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 oktober 2015 en 10 augustus 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De

opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT